

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-162)

Jan (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 139)

851. பாரப்ருத்

முக்தர்களுடைய ஸம்ஸார பந்தங்களை நீக்குவதையும், அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மீண்டும் அடையச் செய்வதையும், தன்னுடன் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதையும் செய்து, அவர்களுடைய பாரத்தைத் தாங்குபவன்.

852. கதித:

இதுவரை கூறப்பட்டவைகளும், இனி கூறப்பட உள்ளவைகளும் ஆகிய குணங்களுடன் எப்போதும் அவன் விளங்குகிறான் என்று அனைத்து சாஸ்த்ரங்களாலும் கூறப்படுபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- வேதேஷு ஸபுரானேஷு ஸாங்கோபாங்கேஷு கீயஸே - அனைத்து வேதங்களும், புராணங்களும், வேதாங்கங்களும், உப அங்கங்களும் போற்றுகின்றன
- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - வேதே ராமாயணே புண்யே பாரதே பரதர்ஷப ஆதௌ மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணு: ஸர்வத்ர கீயதே - பரதகுலத்தில் உத்தமனே! வேதங்கள், இராமாயணம் போன்ற பலவற்றிலும் தொடக்கம், மத்தி, இறுதி என்று பல பகுதிகளிலும் மஹாவிஷ்ணு போற்றப்பட்டுள்ளான்.

853. யோகி

இவை அனைத்தையும் உண்டாக்கக்கூடியவன். சேராதவற்றையெல்லாம் சேரும்விதத்தில் செய்யுதல் என்னும் உயர்ந்த சக்தி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (11-8) – பச்ய மே யோகமைச்வர்யம் – எனது உயர்ந்த தெய்வீகமான யோகத்தைக் காண்பாயாக.
- கீதை (18-78) – யோகேச்வர: க்ருஷ்ண: - யோகேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன்
- கீதை (18-75) – யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் – யோகேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட யோகத்தை
- கீதை (11-9) – மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: - யோகேச்வரனாகிய ஸ்ரீஹரி

854. யோகீச:

ஸநகர் உள்ளிட்டவர்களுடைய யோகங்களுக்கும் பொறுப்பாக உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் – ஸநந்தநாதீந் அபகல்மஷாந் முநீந் சகார பூய: அதிபவித்ரிதம் பதம் – பாவங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களாகிய ஸநந்தர் முதலானவர்களுக்கு மேலும் தூய்மை அளித்து, அவர்களுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காண்பித்தான் – என்றது காண்க.

855. ஸர்வகாமத:

யோகத்திலிருந்து நழுவுபவர்களுக்கும், அணிமா உள்ளிட்ட அஷ்டமா ஸித்திகள் போன்ற பலவிதமான பலன்களை, அந்த யோகத்திற்கு இடையூறாக அளிப்பவன்.

கீதையில் (6-41) – ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகாந் உஷித்வா சாச்வதீ ஸமா: -
யோகத்திலிருந்து நழுவியவன், புண்ணியம் செய்தவர்கள் அடையும் ஸ்வர்க்கத்தில்
நீண்டகாலம் வசித்து – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 162)

1-1-22 பேத வ்யபதேசாத் ச

பொருள் - ஆதித்யன் உள்ளிட்ட ஜீவாத்மாக்களைக் காட்டிலும் உள்ள வேறுபாட்டை உரைப்பதால், சூரியன் மற்றும் கண்களுக்குள் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

பாஷ்யம் - இந்தப் பரமாத்மாவுக்கும், ஆதித்யன் மற்றும் ஜீவாத்மா உள்ளிட்ட பலருக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினைக் கீழே உள்ள பல வரிகளும் உரைக்கின்றன:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-9) - ய ஆதித்யே திஷ்டந் ஆதித்யாத் அந்தரோ யம் ஆதித்யோ ந வேத யஸ்யாதித்ய: சரீரம் ய ஆதித்யமந்தரோ யமயதி - யார் ஆதித்யனில் நிற்கிறானோ, யார் அந்த ஆதித்யனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனோ, யார் அவ்விதம் உள்ளதை ஆதித்யன் அறியாமல் உள்ளானோ, யாருக்கு ஆதித்யன் சரீரமோ, யார் ஆதித்யனை உள்ளில் இருந்து நியமிக்கிறானோ
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யம் ஆத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி - யார் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ, யார் ஆத்மாவை விட வேறுபட்டவனோ, யார் அவ்விதம் உள்ளதை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவை உள்ளில் இருந்து நியமிக்கிறானோ

- ஸுபால உபநிஷத் (7) – யஸ்ய அக்ஷரம் சரீரம் யம் அக்ஷரம் ந வேத யோம்ருத்யுமந்தரோ ஸஞ்சரந் யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் யம் ம்ருத்யுர் ந வேத ஏஷ ஸர்வபூத அந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யார் ஒருவன் அக்ஷரம் எனப்படும் ஜீவனோடு கலந்து அசேதனத்தில் உள்ளானோ, யாருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, யாரை அந்த அக்ஷரம் அறியாதோ, யார் ம்ருத்யு எனப்படும் மரணத்தின் (அல்லது யமன்) உள்ளில் இருக்கிறானோ, யாருக்கு அந்த ம்ருத்யு சரீரமோ, யாரை அவ்விதம் ம்ருத்யு அறியாதோ, அவனே அனைத்து உயிர்களின் உள்ளில் அந்தர்யாமியாகவும், பாவங்கள் ஒட்டாமலும், அனைத்து தேவர்களுக்கும் தேவனாயும் உள்ள நாராயணன்

ஆக இது போன்ற பல வரிகளில் பாவங்களால் தீண்டப்படாத பரமாத்மாவுக்கு அனைத்து ஜீவன்களும் சரீரம் என்று கூறப்பட்டு, அவனே அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டது. ஆக இந்தப் பரமாத்மா அனைத்து ஜீவர்களைக் காட்டிலும், ஆதித்யனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றாகிறது.

அந்தராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 162)

ப்ரணவத்தின் பெருமை மற்றும் பலவிதமான அர்த்தங்களும்

மூலம் - ப்ரணவம் ஸ்வதந்த்ரமானபோது ஏகமாத்ரம் த்விமாத்ரம் த்ரிமாத்ரம் ஸார்த்தத்ரிமாத்ரமென்றாற்போலே பல ப்ரகாரமாய் அர்த்தங்களும் அப்படியே கார்ய காரண அவஸ்த பரமாத்மவாசகத்வாதி ப்ரக்ருதியையாலே பலவகைப்பட்டிருக்கும். வ்யாபக மந்த்ரங்களிலும் ப்ரணவத்தைப் பரமாத்மப்ரதாநமாகவும் சில சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும்.

விளக்கம் - இத்தகைய ப்ரணவத்தைத் தனித்து ஒரு மந்த்ரமாக உச்சரிக்கும்போது அதனை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று அல்லது மூன்றரை மாத்திரை அளவுகளில் உச்சரிக்கலாம் (ஒரு மாத்திரை என்றால் ஒரு விநாடியாகும்). அந்தந்த மாத்திரை அளவுகளுக்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மத்தைக் கார்யமாகவும், காரணமாகவும் கொள்வர் (ப்ரணவம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகும். இது ஒரு மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள பூலோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. இரண்டு மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள அந்தரிஷ்ட லோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. மூன்று மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. மூன்றரை மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, காரணரூபத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது - அதாவது பரவாஸுதேவ ரூபம்). ஒரு சில சாஸ்த்ரங்களில் - ப்ரணவமானது மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களின் (நமோ விஷ்ணவே, நமோ

நாராயணாய, நமோ பகவதே வாஸுதேவாய) முன்பாக வரும்போது, அதனை ஒரே அக்ஷரமாக (அதாவது அ, உ, ம என்று பிரிக்காமல்) கொண்டு, அப்போது அது ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துவதாகக் கொள்க - என்று கூறப்படுகிறது (இவ்விதம் கொண்டால்: அகாரம் = ரிக்வேதம், உகாரம் = யஜுர்வேதம், மகாரம் = ஸாமவேதம், மகாரத்தின் மேலே உள்ள புள்ளி = அதர்வணவேதம் என்று கொள்ளப்பட்டு, இவற்றால் கூறப்படும் பரமாத்மாவை அந்த ஒற்றை எழுத்து உணர்த்துகிறது என்பர்).

மூலம் - இதின் ப்ரபாவம்

ஆத்யம் து த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்ரயீ யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா
ஸ குஹ்யோந்யஸ்தரி வ்ருத்வேதோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித்

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இது

ஹவிர்க்ருஹீத்வா ஆத்மரூபம் வஸுரண்யேதி மந்த்ரத:
ஜுஹுயாத் ப்ரணவேநாக்நௌ அச்யுதாக்யே ஸநாதநே

என்கிறபடியே ந்யாஸவித்யையில் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஆத்மஸமர்ப்பண பரமாயிருக்கும். அக்கட்டளையில் இங்கும் ஸமர்ப்பணபரமாகவும் யோஜிப்பார்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாந ப்ராதாந்யத்தாலே சேஷத்வாநுஸந்தாநமாத்ரம் உபஜீவ்யமென்றும் யோஜிப்பார்கள். அப்போது இச்சேஷத்வாநுஸந்தாநம் அதிகாரத்திலே சேரும்.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் மேன்மையானது, மநுஸ்ம்ருதி (11-265) - ஆத்யம் து த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்ரயீ யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா ஸ குஹ்யோந்யஸ்தரி வ்ருத்வேதோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் - மூன்று எழுத்து கொண்டதான ப்ரணவம் என்பது அனைத்து வேதங்களுக்கும் முதலாவதாக உள்ளது; அதில் அனைத்து வேதங்களின் கருத்தும் அடங்கியுள்ளது; இந்த ப்ரணவம் என்னும் வேதமானது, அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையானது; இதனை சூத்திரர்களும் பெண்களும்

அறியாதபடி காக்கவேண்டும்; இதனை அறிந்தவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிறான் - போன்ற வரிகளின் மூலம் தெளிவாகிறது. மேலும், இத்தகைய ப்ரணவமானது, தனித்தே, வஸுரண்ய மந்த்ரத்தில் - ஆத்மஸமர்ப்பணபர - ஆத்மாவை ப்ரணவம் மூலம் ப்ரஹ்மத்திடம் சேர்க்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளது என்பதை ந்யாஸவித்யையில் - ஹவிர்க்ருஹீத்வா ஆத்மரூபம் வஸுரண்யேதி மந்த்ரத: ஜுஹுயாத் ப்ரணவேநாக்நௌ அச்யுதாக்யே ஸநாதநே - ஆத்மா என்னும் அவிர்பாகத்தை, “வஸுரண்ய” என்னும் மந்த்ரம் கொண்டு, எப்போதும் எரிந்தபடி உள்ள அச்சுதன் என்னும் அக்னியில், ப்ரணவத்தால் ஹோமம் செய்யவேண்டும் - என்றுது காண்க. இதன் காரணமாக, ப்ரணவம் என்பது ஸமர்ப்பணத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்வர். ஒரு சிலர், திருமந்த்ரம் மூலமே ஆத்மா அடிமை என்றும், ஸர்வேச்வரன் எஜமானன் என்றும் உள்ள சேஷ-சேஷி ஞானத்தை அடைவதால், ப்ரணவமானது திருமந்த்ரத்துடன் மட்டுமே அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்று கூறுவர். இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரணவமானது, உபாய அதிகாரத்தில் அடங்கி விடுகிறது.

மூலம் - சேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா என்றது, சேஷித்த்வ ஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது உபாயாந்ஹதா நிவ்ருத்திபரம். உபாயரூபம் ஜ்ஞாநாநந்தரத்தை விவக்ஷிக்கும்போது மோக்ஷபரம்.

விளக்கம் - யஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-34) - சேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா - ஈச்வரனைக் குறித்த ஞானம் காரணமாக பந்தப்பட்ட ஜீவனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த தூய்மை கிட்டுகிறது - என்று கூறப்பட்டதன் பொருள் என்னவென்றால், ப்ரணவமானது எஜமானன் - அடிமை என்னும் ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்று கொள்ளும்போது உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்குத் தகுதியின்மையை உண்டாக்கவல்ல அசுத்தத்தை விலக்குகிறது என்பதாகும். ஆனால் ப்ரணவமானது உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்னும்போது, பரிசுத்தி என்பது மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 121)

393. “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

அவதாரிகை - இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக்ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச் செய்தாரென்கிறார் மேல் (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சாஸ்த்ரம் உரைத்தது மட்டும் அல்லாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் கடாஷ்ஷிப்பதற்கு நேரடியான பாத்திரமாக இருந்தவரும், நம்பத்தகுந்தவர்களில் உயர்ந்து நிற்பவர்களின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரும் இதே கருத்தை அருளிச்செய்தார் என்று இந்தச்சூர்ணையில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெறிதே யருள்செய்வர்) என்றது, நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச் செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - (வெறிதே யருள்செய்வர்) - திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - வெறிதே அருள் செய்வார் - என்பது என்னவென்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல்

ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்வான் - என்பதாகும். (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) - இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்கிறான் என்னும் இரகசியத்தை, எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி அனைவரும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும்படி அருளிச்செய்தார் - என்று கருத்து.

394. “செய்வார்கட்கு” என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னாநின்றதே யென்னில்; அப்போது “வெறிதே” என்கிறவிடம் சேராது.

அவதாரிகை - அந்த திவ்யஸூக்திக் கநந்தரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (செய்வார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தத் திருவாய்மொழியில் அடுத்து உள்ளதான “செய்வார்கட்கு” என்பதான பதத்தின் பொருளை உணர இயலாதவர்களுடைய ஐயத்தை மனதில் கொண்டவராக இந்தச் சூர்ணையில் அதனை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அருள்செய்வார்” என்ற வநந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேசையிலே, “செய்வார்கட்கு” என்று, அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னாநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுக வாசகமான “வெறிதே” என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால் “செய்வார் கட்கு” என்றது, தான் செய்ய நினைத்தவர்களுக்கென்றபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - அருள் செய்வார் - என்று உரைத்த உடனேயே, அடுத்த கேள்வி எழலாம்; அதாவது “யாருக்கு அருள் செய்வான்?”, என்று கேட்கலாம். அதற்கு ஆழ்வார் - செய்வார்கட்கு - ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்வதற்குக் காரணமாக அவனுடைய திருவுள்ளத்தை குளிர வைத்த சில செயல்கலைச் செய்தவர்களுக்கு - என்று அருளிச்செய்து விடை அளித்தார்.

ஆனால், ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி நோக்கினால், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி க்ருபை செய்யவில்லை, ஜீவன் செய்த சில புண்ணிய செயல்களால் க்ருபை செய்தான் என்றல்லவோ ஆகிறது என்று அடுத்து ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டு கேள்வி எழுப்பினால், பாசுரத்தில் உள்ள “வெறிதே” என்று பதம் பொருந்தாமல் போகும். ஆகவே “செய்தவர்கட்கு” என்ற பதத்திற்கு, “தான் க்ருபை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியவர்களுக்கு” - என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

395. பகவதாபிமுக்க்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

அவதாரிகை - ஆபிமுக்க்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசநத்தை அநுவதித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (பகவதாபிமுக்க்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பகவத் ஆபிமுக்க்யம் என்றால் பகவானிடம் கொள்ளும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு; இதற்கு ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே காரணமாக உள்ளது; ஸர்வேச்வரனிடம் ஜீவன் த்வேஷம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு ஜீவனுடைய புண்ணிய பலன்கள் காரணமாக உள்ளன. இப்படியாக ஒரு சிலர் உரைப்பர். அவர்களுடைய வாக்கியத்தை உரைத்து, அதற்கான பதிலை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப் போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்க்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருத மடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணாதியாய் ஆத்மோஜ்ஜீவ நாங்குரமாயிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை.

ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் – அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் காண்பிக்காமல் உள்ள ஜீவனுக்கு, ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஒரு காலகட்டத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படுகிறது; இதன் காரணம் ஜீவன் செய்த புண்ணியம் அல்ல; ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையே காரணமாகும்; இப்படியாக ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு முன்பு உண்டாகும் நிலையான “ஸர்வேச்வரனிடம் த்வேஷம் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்பது ஜீவனுடைய புண்ணியத்தின் காரணமாக உண்டாகிறது என்று கூறினால் என்ன தவறு என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும், ஆத்மாவின் உய்தலுக்கு முளையாக உள்ளதும் ஆகிய “பகவானிடம் த்வேஷம் கொள்ளாமை” என்பது மிகவும் உயர்ந்த நிலையாகும்; இப்படிப்பட்ட பலன் கிட்டுவதற்கு மிகவும் தாழ்ந்ததாகிய, “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” போன்றவை காரணமாக இருக்கின்றன என்று கூற இயலாது. ஆகவே “பகவானிடம் வெறுப்பு இன்மை” என்பதும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டா ரின்னாரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச் செய்கிறார் (சாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாமல் உள்ளதும், ஜீவனுக்கு அறியாதவிதத்தில் ஏற்படுவதும் ஆகிய “தற்செயலாக விளைந்தது” என்பதற்கு புண்ணியம் என்று யார் பெயரிட்டார்கள் என்று கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “இதம் குர்யாத்” என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வேண அநுஷ்டிதமுமான தொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச் செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமு மறியாதேயிருக்கிற விந்த யாத்ருச்சி காதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? “இதுக்கு ஸுக்ருத மென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞானான வீச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்” என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - இதம் குர்யாத் - இதனைச் செய் - என்று விதிக்கப்பட்டதும், செயல்களைச் செய்பவர்களான ஜீவன்களால் உணர்ந்து செய்யப்படுவதும் ஆகிய செயல்களை அல்லவோ புண்ணியச் செயல்கள் என்று கூறுவர்? இப்படியாக உள்ளபோது, “இதனைச் செய்வானாக” என்று சாஸ்த்ரங்கள் விதிக்காமல் உள்ளபோதிலும், “இத்தகைய புண்ணியம் செய்தோம்” என்று அறியாதவிதத்தில் அதனைச் செய்த நாம் உள்ள போதிலும், அந்தத் தற்செயலாக நடைபெற்றவைகளுக்கு “புண்ணியம்” என்று யார் பெயர் வைத்தார்கள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்தச் செயல்களுக்குப் புண்ணியம் என்று பெயரிட்டது நம் போன்றவர்கள் அல்லர். “அனைவரும் மோக்ஷம் போகும் தகுதி உள்ளவர்” என்று நிலை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் “புண்ணியம்” என்று பெயர் வைத்தான். இப்படியாக உள்ளதுஉள்ளபடி அறிவிக்கவல்ல ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்ய நாம் கேட்டுள்ளோம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, கீழ் “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்ததை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின் மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து.

விளக்கம் – இப்படியாகத் திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - வெறிதே யருள்செய்வர் – என்று மயர்வற அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய தலைவரான நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் அருள்வது குறித்து, விரிவாக உரைத்ததைக் காண்பித்து, அதனைத் தொடர்ந்து எழுந்த சந்தேகங்களுக்கான விளக்கத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 128)

2-3-11 குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம்வீய முனிந்தவனைக்

குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த

குழாங்கொ ளாயிரத்துள் இவைபத்து முடன்பாடி

குழாங்களாய் யடியீருடன் கூடிநின் றாடுமினே

பொருள் - அடியார்களே! அரக்கர் கூட்டங்களைப் பெரும் திரள்திரளாக உடையவன் என்ற பெருமை கொண்ட இராவணனுடைய குலம் முற்றிலுமாக அழிந்து போகும் படியாகச் சீற்றம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளாக உள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் நன்றாக ஆராய்ந்து அருளிச் செய்த தொகுப்பான ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை, இவற்றின் பொருளுடன் பாடி, பல அடியார்களுடன் கூடி நின்று கலந்து கூத்தாடுவீராக.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் “இத்திருவாய்மொழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பார் என்னைப்போலே தனிப்படாதே திரளாக அனுபவியுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்தத் திருவாய்மொழியை நீங்கள் அனைவரும் பகவானிடம் மட்டும் சேர்ந்து இன்பத்துடன் உள்ளவர்களுடன் கூடி, என்னைப் போன்று தனித்திராமல், கூட்டமாக நின்று அனுபவிப்பீர்களாக”, என்கிறார். அதாவது கூட்டமாக நின்று இந்தத் திருவாய்மொழியை அனுபவிப்பதே இதன் பலன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (குழாங்கொள் இத்யாதி) புத்ரபௌத்ராதிகளும், பந்துக்களுமான இவர்களாலே குழாங்கொண்டு, வரபல புஜபலத்தாலே தழைத்து வேருன்றின ரக்ஷஸ்ஸினுடைய ஜாதியாகக் கிழங்கெடுத்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனை “கரிஷ்யே மைதிலீ ஹேதோரபிசாசம ராக்ஷஸம்” என்கிறபடியே. (குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்) ஜநஸ்தாநம் அடியறுப்புண்டபின்பு தண்டகாரண்யம் குடியேறினாப்போலே, “வாயுந் திரையுகளுக்குத் தப்பின ஆழ்வாரைக் காணவேணும்” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணார்களடையத் திரண்டதாயிற்று; நல்லார் நவில் குருகூரிநே. ஸத்துக்கள் இருந்தவிருந்த இடங்களிலே வாய்புலற்றும்படியான தேசமானால், அத்தேசத்திலுள்ளார் திரளச்சொல்லவேண்டாவிநே. (தெரிந்துரைத்த) உள்ளபடி அநுஸந்தித்துச் சொன்ன. (இவை பத்தும்) திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம் வேணுமே. (குழாங்கொளாயிரம்) “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே. பத்துப்பாட்டு ஒரு திருவாய்மொழி, பத்துத் திருவாய்மொழி ஒரு பத்தாய், இப்படி பத்துப்பத்தான ஆயிரம். திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம் வேணுமே. (இவை பத்தும் உடன்பாடி) ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து. (குழாங்களாய்) என்னைப்போலே “பருகிக்களித்தேனே” என்னா, குழாம் தேட இராதே, முற்படவே திரளாக இழியப் பாருங்கோள். (அடியீருடன் கூடி நின்று ஆடுமினே) அவன் பக்கலிலே நிசஷிப்த பரராயிருக்கிற நீங்கள் நால்வரிருவர் இங்கிருக்கும் நாலுநாளும், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப் பற்றி “சீறு, பாறு” என்னாதே, நம் பெரியகுழாத்திலே போய்ப் புகுமளவும் ஒருமிடறாய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்.

விளக்கம் - (குழாங்கொள் இத்யாதி) - புத்திரர்கள், பேரன்கள், நெருங்கிய உறவினர்கள் என்று பலரும் திரண்டு கொண்டு நின்றவனும், வரம் மற்றும் புஜம் ஆகிய பலத்தால் பெரும் மரம் போன்று நின்றவனும், அரக்கனும் ஆகிய இராவணனுடைய வம்சத்தை வேருடன் எடுத்து அகற்றிய இராமனை.

இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (64-66) – கரிஷ்யே மைதிலீ ஹேதோரபிசாசம ராசஷஸம் - சீதைக்காக இந்த உலகில் எனது பாணங்கள் மூலம் தீயசக்திகளும், அரக்கர் குலங்களும் இல்லாமல் செய்வேன் – என்றது காண்க. (குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்) – தங்களுடைய பிறப்பிடம் அடியுடன் அழிந்த பின்னர் தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்த முனிவர்கள் போன்று, “திருவாய்மொழி (2-1) - வாயும் திரையும்களும் - என்ற பத்துப்பாசுரங்களில் உரைக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து தப்பிய ஆழ்வாரைக் காணவேண்டும்”, என்று விருப்பம் கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிய இடமாக ஆழ்வார்திருநகரி ஆனது. அவ்விதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கு திரண்டு இருப்பார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்; திருவிருத்தம் (100) – நல்லார் நவில் குருகூர் - என்னும்படி உள்ள இடம் அல்லவோ? திருவிருத்த வாக்கியத்தில் உள்ள “நவிலுதல்” என்பதற்கு, வாய்புலற்றுக்கை என்று பொருள்; அதாவது பலமுறை உரைத்தல் என்று பொருள்; இது எப்படி, பலரும் திரண்டனர் என்பதற்குப் ப்ரமாணம் ஆகும் என்றால் - ஸாதுக்கள் பலரும் கூடி நின்று ஒரே விஷயத்தைப் பலமுறை உச்சரிக்கும் இடமாக இருந்தால், அந்தத் தேசத்திலேயே இருப்பவர்கள் கூடி நிற்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? (தெரிந்துரைத்த) - இந்த விஷயத்தை உள்ளது உள்ளபடி உரைத்த. (இவை பத்தும்) - அப்படியாகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஏதேனும் உணவு போன்றவை வேண்டும் அல்லவோ? அதற்காக அருளிச்செய்கிறார். (குழாங்கொளாயிரம்) - திருவாய்மொழி (9-4-9) – தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணை – என்பதற்கு ஏற்ப. ஆனால், திருவாய்மொழி ஜீவனம் ஆகுமோ என்றால், அதற்கு விடை உரைக்கிறார். பத்துப் பாசுரங்கள் ஒரு திருவாய்மொழி; பத்து திருவாய்மொழி ஒரு பத்து; இப்படியாகப் பத்துப் பத்து கொண்டதான ஆயிரம் பாசுரங்கள் ஜீவனம் போன்று உள்ளது. (இவை பத்தும் உடன்பாடி) - இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் பொருள் அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடி பாடி. (குழாங்களாய்) – என்னைப் போன்று “பருகிக் களித்தேனே” என்று கூறாமல், அடியார்களுடைய கூட்டத்தை தேடாமல் [அல்லது அந்தக் கூட்டம் உங்களைத் தேடுவது போன்று நீங்கள் தனித்து இருக்காமல்], தொடக்கத்திலேயே பெருந்திரளாக இருப்பீர்களாக. (அடியீருடன் கூடி நின்று ஆடுமினே) - “குழாங்கள்” என்று உரைத்த பின்னர் “உடன் கூடி” என்று மீண்டும் உரைக்கவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனிடம் உங்களுடைய பாரம் முழுவதையும் ஒப்படைத்த நீங்கள்,

பலரும் இப்போது கிட்டியுள்ள நான்கு நாட்களில் கைவிடத்தக்கதான பொருள், காமம் முதலானவற்றைக் குறித்து “இது எனக்கு, அது உனக்கு” என்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு காலத்தைக் கழிக்காமல், நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் சேர்ந்து நின்று ஒரே போன்று அனுபவிப்பீர்களாக. இங்கு உள்ள “நான்கு நாட்கள்” என்பது காலம் மிகவும் குறுகியது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். மேலும் இங்கு உள்ள “நால்வர்” என்பது என்ன? மனிதர்களில் ஒரு சிலர் மட்டுமே இவ்விதம் நின்று அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதை உணர்த்துவது ஆகும் [அல்லது கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே - என்ற ச்லோகத்தில் தன்னை நான்குவிதமான மனிதர்கள் ஆராதிக்கிறார்கள் என்று கூறிய பின்னர், அவர்களில் இரண்டு பேரில் ஒருவர் தன்னைக் குறித்த தத்துவத்தை அறிய ஆர்வமாக உள்ளார் என்றும், மற்றொருவர் தன்னைப் பற்றிய ஞானம் பெற்றவர் என்றும் கூறுவதை இங்கு கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்].

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்; இரண்டாம் பாட்டில் அத்தையும் இசைவித்து ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடினார்; மூன்றாம் பாட்டில் தன் நெஞ்சிற்பட்டதொரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்; நாலாம் பாட்டில் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி அது தனக்கு அநுசயித்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில் எனக்கு ப்ரதமஸுக்ருதமும் நீயேயான பின்பு உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன் அன்றோ என்கிறார்; ஆறாம் பாட்டில், “இன்றோ கிட்டிற்று; தேவர் எனக்கு விசேஷ கடாசஷம் பண்ணினவன்றே பெற்றேனேயல்லேனோ?” என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து, “உன்னைப் பிரியல் தரியேன்” என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், “இப்படி நிரதிசய போக்யனானவனை எளியதொரு விரகாலே லபிக்கப் பெற்றேன்” என்றாராதல்; அன்றியே, “அநேக காலங்கூடிப் பண்ணி லபிக்கக் கடவ தப:பலத்தை அவனைப் பின்சென்று எளிதாக லபித்தேன்” என்னுதல்; ஒன்பதாம் பாட்டில், “என்னுடைய ஸகல க்லேசங்களும் போம்படி அநுபவித்துக் களித்தேன்” என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், “இப்படி இவனை அநுபவித்துக் களிப்பார் திரளிலே போய் புகப்பெறுவது எப்போதோ?” என்றார்; நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து, நாலுநாளும் நால்வரிருவருள்ளார் கூடியிருந்து அநுபவிக்கப்பாருங்கோள்” என்றார்.

விளக்கம் - முதற்பாசுரத்தில் தனது திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், அதனை ஏற்றுக்கொண்டு நின்ற ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடினார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் தனது திருவுள்ளத்தில் முக்கியமாகப்பட்ட உபகாரத்தை அருளிச் செய்தார். நான்காம் பாசுரத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்யும் விதமாக ஆத்மசமர்ப்பணம் செய்ததை உரைத்து, அதனை உரைத்தது குறித்து வருத்தம் கொண்டார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “எனக்கு முதன்மையான நன்மை என்பது நீயே என்றான பின்னர் உனது திருவடிகளைப் பற்றினேன் அல்லவோ?” என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “இன்றுதான் உனது திருவடிகளைப் பிடித்தேனா? அல்லவே! நீ எனக்குச் சிறப்பான கடாசுஷம் செய்தருளியபோதே நான் உன்னைப் பற்றினேன் அல்லவோ?”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில் அவனுடைய இனிமையை அனுபவித்தவராக, “இனி உன்னைப் பிரிந்தால் நான் தாங்கமாட்டேன்”, என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில், “இவ்விதம் எல்லையற்ற இனிமையாக உள்ள அவனை நான் ஒரு எளிமையான வழியால் அடைந்தேன்”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “எனது துன்பங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போகும்விதமாக நான் அவனை அனுபவித்து மகிழ்ந்தேன்”, என்கிறார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “இப்படியாக அவனை எப்போதும் அனுபவித்து மகிழ்பவர்களுடைய கூட்டத்தில் சேர்ந்து நன்கு அனுபவிப்பது எந்த நாளில்?” என்றார். இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து தெளிந்து, குறைந்த நாட்களில் அவனுடைய அடியார்களுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிப்பீர்களாக”, என்று உரைத்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 93)

90. தலைப்பெய்து யானுன்றிருவடிச்சூடுந் தகைமையினால்

நிலைப்பெய்த வாக்கைக்கு நோற்றவிம்மாயமும் மாயஞ்செவ்வே

நிலைப்பெய்திலாத நிலைமையுங் காண்டோறசுரர் குழாம்

தொலைப்பெய்த நேமியெந்தாய் தொல்லையுழி சுருங்கலதே

பொருள் - அசுரர்களுடைய கூட்டத்திற்கு அதிகமான அழிவை ஏற்படுத்தும் சக்கரத்தைக் கொண்ட எனது ஸ்வாமியே! இப்படியாக வருந்தும் நான், உன்னை அடைந்து, உனது மேன்மையான திருவடிகளைத் தலையில் ஏற்கும்படியான தகுதியை அடைந்து, உனக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களில் எப்போதும் நிலைபெற்று நிற்கவல்ல அந்தச் சரீரத்தைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற புண்ணியங்களை முற்பிறவிகளில் செய்த இந்த ஆச்சர்யத்தையும், இப்படிப்பட்ட வியப்பான சரீரம் விரைந்து பலன் பெற இயலாதபடி நிலையில்லாமல் உள்ள இருப்பையும் எண்ணும்போது உனது அனுபவத்திற்கான தடையானது நீண்ட காலமாகச் சுருக்கம் இல்லாமல் வளர்ந்தபடி உள்ளதாக அறிய இயல்கிறது.

அவதாரிகை - “எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே” என்றிறே, கீழ்நின்றது. “என்றாகிலென்? ‘பகவத் ஸ்பர்சம் பலத்தோடே சந்திப்பித்துவிடும்’ என்று விச்வஸித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?” என்ன, அப்படியே செய்யலாயிற்றிறே, ஸம்ஸாரிகளைப் போலே நிரபேக்ஷனானேனாகில், எனக்குன்னை யொழியக்

காலசேஷபம் பண்ணுகை அரிதாகா நின்ற தென்கிறார். இப்பாட்டில் சொல்லுகிற தென்னென்னில், உன் திருவடிகளை ஸமாச்சரயிக்கைக்கீடாக இருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அதுதான் அஸ்த்திர மாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்திக்கப்புகால், அத்தாலே வந்த வாற்றாமையாலே காலம் நெடுகா நின்றதென்னுல்; அன்றிக்கே, உன்னை யொழிய வேறொன்றால் தரியாதபடியான ஸ்வபாவத்தைப் பெற்றேனானபடியையும், இதுதான் ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கச் செய்தே வந்த ஸ்வபாவமாகையாலே இதுதா னேகருபமின்றிக்கேயிருக்கிற வாச்சர்யத்தை யுமநுஸந்திக்கப் புகால், இதுக்குக் காலம் போருகிறதில்லையென்ற தாதல்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில் “எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே” என்று உரைத்து நிறுத்தினார். “எந்த நாளில் சென்று சேர்ந்தால் என்ன? பகவத்விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை அவனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது அதற்கேற்ற பலனுடன் நம்மை எப்படியென்றாலும் இணைத்துவிடும் என்ற விச்வாசத்துடன் இருக்கவேண்டியதுதானே”, என்று ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம் கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “அப்படி என்னால் இருக்கமுடியவில்லையே! ஸம்ஸாரிகள் போன்று மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் நான் உள்ளபோதிலும், எனக்கு உன் விஷயம் அல்லாமல் காலத்தைக் கழிக்க இயலாது”, என்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தில் உரைப்பது என்னவென்றால் - உனது திருவடிகளை அண்டி நிற்பதற்கு ஏற்றதான ஒரு சரீரத்தைப் பெற்ற நிலை, அந்தச் சரீரம் ஸ்திரமாக இல்லாத நிலை என்ற இரண்டு நிலைகளையும் சிந்தித்துப் பார்த்தால், அந்தச் சிந்தனை காரணமாக உண்டாகும் துக்கத்தால் காலம் நீண்டதாகத் தெரிகிறது - என்பதாகும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். உன்னைத் தவிர வேறு எதனாலும் நான் சமாதானம் அடையமாட்டேன் என்றுள்ள ஸ்வபாவத்தை நான் பெற்றுள்ள போதிலும், இந்த ஸ்வபாவமானது, இந்த உலகில் இருக்கும்போது ஏற்பட்ட நிலை என்பதால், இந்த நிலையை எண்ணும்போது இதற்கும் காலம் பெரிதாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (தலைப்பெய்து) உன்னை வந்து கிட்டி. (யான்) அறக்கை கழிந்த நான். (உன் திருவடியித்யாதி) உன் திருவடிகளை யாச்சரயிக்கையாகிற

இஸ்ஸ்வபாவத்தாலே தரிப்பதான சரீரத்தைப் பெறும்படி ஜந்மாந்தரத்திலே ஸுக்ருதத்தைப் பண்ணின வாச்சர்யமும். (மாயம் செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமையும்) மாயமுண்டு இப்ப்ரக்ருதி; இது என்று மொக்க ஒருபடிப்பட்டிராதே யிருக்கிற இஸ்ஸ்வபாவத்தையும் காண்டோறு.

விளக்கம் - (தலைப்பெய்து) - உன்னை வந்து அடைந்து. (யான்) - என்னிடம் ஏதும் இல்லை என்று நிற்பவன். (உன் திருவடியித்யாதி) - உனது திருவடிகளை அண்டி நிற்பதன் காரணமாக உள்ள ஸ்வபாவத்தால் மட்டுமே நிலை நிற்பதான சரீரத்தைப் பெறும்படியாகப் பல பிறவிகளில் புண்ணியம் செய்துள்ளேன் என்னும் வியப்பு. (மாயம் செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமையும்) - இந்த ப்ரக்ருதியின் மாயம் காரணமாக, அத்தகைய ஸ்வபாவம் நிலையாக இல்லாத நிலை.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (தலைப்பெய்தித்யாதி) நானுன்னை வந்து கிட்டி உன் திருவடிகளை யொழிய வேறொன்றால் தரியாதபடியான இஸ்ஸ்வபாவத்தையுடையேனாய்க் கொண்டு நானிதிலே நிலைநின்ற வாச்சர்யத்தையும். (ஆக்கைக்கு தோற்ற விம்மாயமும்) "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு" என்று நோற்றாலிறே இஸ்ஸ்வபாவம் பிறப்பது. ஒரு சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி யிருக்கச்செய்தேயிறே இஸ்ஸ்வபாவந் தானுண்டாவது. ஆகையாலே, தாத்ருச சரீரபரிக்ரஹமும் அந்த பக்திக்குறுப்பாமிறே.

விளக்கம் - (தலைப்பெய்தித்யாதி) - நான் உன்னை வந்தடைந்து, உனது திருவடிகளைத் தவிர வேறு எதனாலும் உயிர் வாழ இயலாது என்ற ஸ்வபாவத்தை அடைந்தேன். இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம் குறித்த வியப்பு. அதாவது நான் நிற்கும் இந்த நிலையின் வியப்பு. (ஆக்கைக்கு தோற்ற விம்மாயமும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு - ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களின் காரணத்தால் அல்லவோ இந்த ஸ்வபாவம் ஏற்படும்? ஒரு சரீரத்தைப் பெற்றதன் காரணமாக அல்லவோ இந்த ஸ்வபாவம் உண்டானது? ஆகவே இப்போது கிட்டிய சரீரம் என்பதும் அத்தகைய பக்திக்கு ஒரு உறுப்பாக உள்ளது எனலாம்.

வ்யாக்யானம் – இந்த யோஜநையிலும் க்ரியாகாரகபாவேந அந்வயிக்குமிடத்தில், “ஆக்கைக்கு நோற்ற” என்கிறவதுவே விசேஷ்யமாய்க் கொண்டு ப்ரதாநமாய்த் தோற்றிற்றே யாகிலும், “திருவடிச்சூடுந் தகைமையினால் நிலைப்பெய்க” என்கிற இஸ்ஸ்வபாவபரமான விசேஷணாம் சத்திலே வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமாய், அதுவே ப்ரதாநமாகக் கடவது. (மாயஞ்செவ்வே யித்யாதி) அச்சரீரந்தான் குணத்ரய யுக்தமா யிருக்கையாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்தபோது இஸ்ஸ்வபாவமின்றிக்கே, ஸத்வந்தலைமையான போதுண்டாமதாயாலே என்றுமொக்க ஒருபடிப்பட நிலைநில்லாதே யிருக்கிற இவ்வாச்சர்யத்தையும். (காண்டோறு) அநுஸந்திக்குந் தோறெல்லாம். இத்தையே முடியவநுஸந்தித்துப் போந்தாரென்று தோற்றுகிறது. (அசுரரித்யாதி) அஸுரஸமுஹத்தைத் தொலையும்படி பண்ணின திருவாழியையுடைய வென்ஸ்வாமியானவனே! இத்தால், நீ அசக்தனாயாதல், அப்ராப்தனாயாதல், நாம் செய்தது நாம் பட்டோமித்தனையன்றோவென்று தானாறியிருக்கிறேனோ? (தொல்லையித்யாதி) பழையதான கல்பம் சுருங்குகிறதில்லை; நெடிதாகா நின்றது. அன்றிக்கே, இவ்வாச்சர்யத்தை யநுஸந்திக்கப்புக்கால், தொல்லை யூழியானது சுருங்கலையுடைத்தாயிரா நின்றது, காலம் போருகிறதில்லை.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்தின் பொருள் என்னவெனில் – உனது திருவடியைத் தலையால் கொண்டு உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலே கடமை என்றுள்ள தகுதியை அடைந்து, அதில் நிலை பெற்று இருத்தலே சரீரத்தின் பலன் என்பதாகும். இப்பொருளில் சரீரத்தால் கிட்டும் செயல்ரீதியான பலன்கள் உரைத்தாலும், “சரீரம் கிட்டுதல்” என்பது முதலில் வருவதாகத் தோன்றலாம். ஆனாலும் இவ்விதம் கொள்ளாமல் “திருவடிகளை அடைவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள” என்பதை முதலில் கொள்ளவேண்டும். (மாயஞ்செவ்வே யித்யாதி) - இத்தகைய சரீரமானது மூன்று குணங்களின் பிடியில் எப்போதும் உள்ளது. ஆகவே ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் அதிகமாக உள்ளபோது மேலே கூறப்பட்ட ஸ்வபாவம் இல்லாமல் போகிறது. ஸத்வகுணம் மேலோங்கும்போது இத்தகைய ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே இந்த ஸ்வபாவம் எப்போதும் ஒரே போன்று இல்லாமல்

உள்ள வியப்பான நிலை. (காண்டோறு) – சிந்தித்தபடி உள்ள காலம் எனலாம். அதாவது இதனைக் குறித்தே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளார் என்றாகிறது. (அசுரரித்யாதி) - அசுரர் கூட்டத்தை முற்றிலுமாக அழிப்பதான சக்கரத்தை உடைய எனது ஸ்வாமியே! “நீ சக்தி இல்லாதவன், என்னால் அடைய இயலாதவன், எனது விளைப்பயன்கள் காரணமாக நான் உன்னை அடைய இயலாமல் துன்பம் அடைகிறேன்” என்று பலவாகச் சிந்தித்து இருப்பேனோ? அல்ல. (தொல்லையித்யாதி) – காலம் என்பது சுருங்காமல் உள்ளதே! அல்லது நிலையாக இல்லாமல் உள்ள அந்த ஸ்வபாவத்தை எண்ணும்போது, துன்பத்தை அளிப்பதான காலம் என்பது சுருங்காமல் நீண்டபடியே உள்ளது எனலாம். அதாவது, சக்தி உள்ள நீ எனக்கு ஸ்வாமியாக உள்ளபோதிலும், எனக்கு இவ்விதம் காலம் வீணாக் கழிந்தபடி உள்ளது என்ற நிலை பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் உள்ளது என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்